

På vei inn i den personlige intuisjon - del 2

SÅ KOM FARGENE!

Lerretene eksploderte i farger. Nei, ikke uhemmet, men plutselig var ikke farger bare krem på toppen av det jeg egentlig holdt på med (det er derfor jeg nektet meg selv å bruke farger i bildene til de to første utstillingene).

Brått var fargene like nødvendige som penselstrøk og former. Det førte til nye besøk til KEM ([Kunstneres Eget Materialutvalg](#)). Jeg kjente selvfølgelig til [Goethes fargelære](#), og selv om mine erfaringer er nær denne - så var det mine egne erfaringer som betydde noe for meg.

Snart hadde jeg redusert fargebruken til de tre hovedfargene, gult, rødt og blått - samt hvitt. Alt mitt svarte pigment hadde jeg allerede kastet, da jeg etter råd fra den viktige polsk-norske kunstneren [Ryszard Warsinski](#), blandet hovedfargene til svart.

1985 hadde jeg atelierutstilling med min gode venn, kunstneren Jan Erik Willgohs som jeg da delte atelier med i Kongens Gate, rett nedenfor Steen & Strøm i Oslo. Der var min del av utstillingen med stupere. En helt forenklet form av en stuper som jeg gjentok i alle maleriene - men med forskjellige fargeløsninger.

På høsten samme år var det gruppeutstillingen "Mellom Berlin og New York" på [Wang Kunsthandel](#) i Oslo, og der vi 13 kunstnerne ble presentert i Norsk Samtidskunstkalender for 1986 (Ex Libris forlag).

Våren kom i 1986 med utstilling med [Morten Børresen](#), [Johan Sandborg](#) og meg i Drammen Kunstforening der [Jan Åke Petterson](#) var intendant. En person, kunsthistoriker og museumsdirektør utenom det vanlige.

Jan Åke Petterson uttalte seg slik til avisen Fremtiden i 1987: "Vi selger ikke det som er lettest å selge, men det som er verdt å selge, nemlig en meningsfylt kulturopplevelse".

Jan Åke ville også presentere min kunst internasjonalt, men jeg takket nei. Eller, jeg sa vel noe slikt: Hvorfor skal jeg ha noen som forklarer min kunst når jeg ikke vet hva jeg holder på med selv?

[Jazzfestivalen i Molde 1986](#) var jeg igjen sammen med Morten Børresens i et offisielt festivalprosjekt - og den geniale musikeren Lister ([Stein Inge Larsen](#)).

FARGENE VAR KOMMET...

Nå var altså fargene kommet, og en av de første utstillingene med farger var atelierutstillingen [Jan Erik Willgohs](#) og jeg hadde i 1985.

Jan Erik hadde sine flotte ekspressionistiske maleri, bygget på klassiske scener.

Mine var å la en særs minimalistisk figurasjon av en stuper som går igjen i alle maleriene, pluss at jeg malte et basseng på betonggulvet.

Når en kom inn i atelieret befant en seg plutselig på et malt stupebrett med samme figur som på lerretene - malt ytterst på stupebrettet.

Høsten samme år ble mine arbeider vist på Wang Kunsthandel (som da lå der Det Norske Teateret ligger i dag). Utstillingen "Mellom Berlin og New York" viste 13 kunstnere som skulle representere åttitallet.

Disse skulle og presenteres i Norsk Samtidskunstkalender for 1986. Jeg må innrømme at jeg dessverre ikke husker alle som var med, men disse var iallfall representert:

[Therese Nortvedt](#), [Magne Rygh](#), [Jan Erik Willgohs](#), [Dag Thoresen](#), [Gabrielle Kielland](#), [Kjell Erik Killi Olsen](#) og meg.

[Forlaget](#) til Samtidskunstkalenderen ville ha en tekst som presenterte oss som åttitallets viktigste kunstnere.

Når jeg fikk se den teksten reagerte jeg umiddelbart. Jeg ville iallfall IKKE være med på en utstilling som kom med slike store ord, og sa videre at om femti til hundre år kunne en muligens skrive slikt, men i dag...

Det hele endte med at jeg selv måtte skrive om teksten slik at den ble moderert til "virkeligheten"

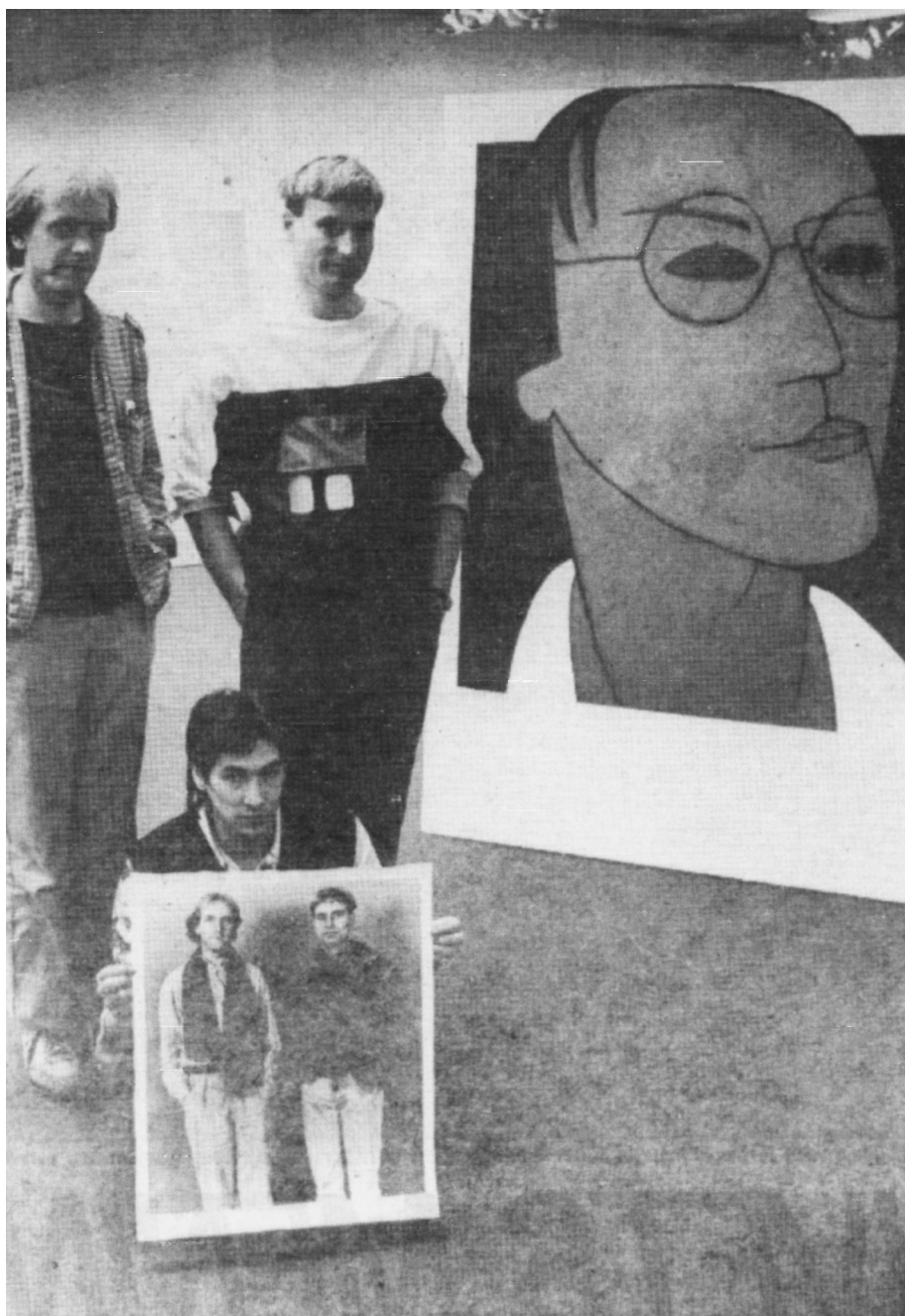
Bildet til kalenderen ble tatt av en fotograf som fortalte at det var han som tok bilder for blant annet [Jacob Weidemann](#) med flere - så resultatet ble kjempebra.

Men tror dere at jeg tok vare på kalenderen, foto fra utstillingen med mer?

Å nei da, så det eneste jeg sitter igjen med er dette ekstremt utydelige bildet fra når Sparebanken Vest hadde kjøpt bildet.

Her jeg sitter hører jeg min kjære Monica hviske - "typisk deg Arnvid"...

Når [Herman Watzinger](#) (som bygget KonTiki flåten og nestkommanderende på ferden) giftet seg med sin kjære Victoria, var [Thor Heyerdahl](#) forlover for Herman, og jeg for Victoria. De fikk ett av stuperbildene i bryllupsgave, og Herman snakket ofte om hvordan han opplevde at fargene forandret seg under dagenes og årstidenes skiftende lys. Det er jo en av egenskapene til lyset når det møter en fargeflate med flere lag farger over hverandre.

Fotoet er tatt av Johan Brun for Dagbladet da Inger Bentzrud skrev en forhåndsomtale av utstillingen som fikk den lekreste kunstutstillings-tittel jeg vet om, nemlig: "Duster i Drammen".

Dette var del to av en utstilling Morten Børresen hadde tidligere.

Del en var i Fotogalleriet der Morten tok polaroidfoto av alle som kom på utstillingen og Jan Åke Petterson fyllte helium i ballongene. Polaroidbildene ble hengt i hver sin ballong som da svedde under taket (publikum over og publikum under).

Fem dager etter åpningen blir hvert av de ca 150 polaroidbildene utstyrt med en lapp der finneren anmodes om å sende bildet tilbake til Fotogalleriet. Så slippes ballongene med hvert sitt polaroidbilde til himmels. Noen av bildene ble funnet i et skogsområde i Sverige - og sendt tilbake.

I bakgrunnen på bildet *over* vises ett av mine stilleben av ett av polaroidbildene som kom tilbake.

Lerretet har nøyaktige proposjoner av et polaroidbilde - "litt" forstørret (-:

Jeg har selvfølgelig ingen dokumentasjon av mine bilder herfra, som jo var i farger. Bildet jeg har her er da også i sort/hvitt - litt instant karma ute og går, eller?

I [Videokunstarkivet \(Nasjonalmuseet\)](#) står det at Morten hadde en oppfølging av prosjektet i Drammen Kunstforening der Jan Åke Petterson da var intendant: "Børresen lagde også en oppfølgingsutstilling om dette prosjektet sammen med to andre, Johan Sandborg og Arnvid Aakre i Drammen Kunstforening i mai 1986". Videre sier Morten: "Jeg ble faktisk tildelt en tredagers føljetong og livslangt medlemskap i [Dusteforbundet](#) på grunn av dette prosjektet".

Morten gikk dessverre bort 7. august 2024 - fløy bort i sin siste ballongferd.

For å hedre minnet om Morten legger jeg eventyret han skrev om kunstmiljøet her via [link til Eventyret om Per, Pål og Espen Dusteladd](#). Dette skrev han på åttitallet, jeg vet ikke helt hvor mye som egentlig har forandret seg?